

Gilbert Achcar

Gulfkriget 1991

Det första Irakkriget

I augusti 1990 ockuperade Irak sin granne Kuwait. USA lyckades, med brett stöd, genomdriva ett FN-beslut att man skulle ingripa militärt för att tvinga bort Irak från Kuwait.

I januari 1991, inledde FN-trupperna, som främst bestod av amerikaner, men med deltagande av militär från många andra stater, sin offensiv, först med omfattande flygangrepp, vilka följdes av en markinvasion. Efter drygt en månad var de irakiska styrkorna nedkämpade och Kuwait ”befriat”.

Följande är två artiklar av den kände marxistiske Mellanöstern-kännaren Gilbert Achcar. Den första av artiklarna är skriven efter den irakiska invasionen av Kuwait, men innan det amerikanskleda angreppet, den andra efteråt.

Båda artiklarna publicerades i den svenska tidskriften *Fjärde Internationalen*. Som författare stod *Salah Jaber*, som således är en pseudonym för Gilbert Achcar.

Innehåll

Krisen i Persiska viken — imperialismens nya korståg	1
Apocalypse now, akt II — kriget i Persiska viken	14

Krisen i Persiska viken — imperialismens nya korståg

Ur *Fjärde Internationalen* 4 1990

För andra gången på tre år har en stor multinationell imperialistisk armada koncentrerats i och omkring Persiska viken. Målet är fortfarande detsamma: att försvara och stärka det imperialistiska herraväldet över regionen. Området är strategiskt oerhört betydelsefullt, bl a för att merparten av världens olja produceras där. Där finns också den största andelen av planetens kända oljereserver — som förblir den viktigaste energikällan i den ekologiskt irrationella värld vi lever i.

Dagens scenario för det nya imperialistiska korståget skiljer sig emellertid på många sätt från scenariot 1987. ”Skurken” är inte längre Iran utan Irak. Den imperialistiska interventionen genomförs med stöd av Förenta Nationerna, liksom under Koreakriget på femtiotalet. Det som skiljer sig — och det är ett tecken i tiden — är att i dag sluter Sovjetunionen och Kina upp. Denna gång står också några av de imperialistiska arabiska eller muslimska ”bröderna” direkt på samma sida som dem.

Vid sidan av de olika emiraten i Persiska viken, innefattar imperialismens allierade också det saudiska kungadömet, som omvandlats till en gigantisk amerikansk militärbas; Mubaraks Egypten, som näst efter Israel tar emot den största hjälpen från USA; Marockos Hassan II, som inte anser det vara det minsta genant att intervensera mot annekteringen av Kuwait — trots att Marocko fortsätter ockupera Västsahara; samt Pakistan, som domineras av militära officerare som har täta förbindelser med Pentagon. Till denna samling har det Baath-styrda Syrien, Iraks ”broder”-fiende, slutit sig. Syrien hoppas bli rikligt belönade av Saudiarabien och Kuwait för att lösa sina egna allvarliga ekonomiska problem.

Scenariot är annorlunda i dag, och alltmer pengar spenderas. Enbart kostnaden för USAs utplacering av militär går lös på mer än en miljard dollar per månad. Antalet soldater som Washington har sändt har redan överskridit 100 000, och Pentagon har förberett sig på att

sända mer än det dubbla antalet. Förenta staterna har koncentrerat ett oerhört stort antal militära förintelsevapen i området. Ingen av de senaste elektroniska sinnrika uppfinningarna för massmord saknas, från det bombplan som inte ens radarn kan upptäcka och den senaste stridsvagnsmodellen, till hela batteriet av moderna missiler.

Inte någon gång under de senaste sjutton åren, dvs inte sedan USA tvingades dra sig tillbaka från Vietnam, har vi kunnat se en sådan omfattande uppbyggnad av en imperialistisk expeditionsstyrka. Trots den avgrundsdjupa skillnaden mellan Saddam Husseins blodiga borgerliga diktatur och den vietnamesiska revolutionen, kan man ändå på en avgörande punkt jämföra den upptrappade konfrontationen med Indokina 1965-1975 — utgången kommer under lång tid framöver att avgöra omfattningen av den amerikanska imperialismens politiska och militära herravälde över världen, framför allt i den Tredje världen.

Det amerikanska imperiet — till sist befriat från ”Vietnam-syndromet” i en värld där den sovjetiska avskräckningsförmågan är mindre än någonsin — känner i dag inga begränsningar. Det är därför det är så oerhört viktigt för världens alla anti-imperialistiska krafter att snabbt försöka förhindra en imperialistisk aggression, och om denna ändå sker, arbeta för att besegra den eller åtminstone göra de politiska kostnaderna så höga som möjligt. Skall vi i dag få se hur imperialisterna rustar till strid direkt mot en borgerlig diktatur och inte anti-kapitalistiska krafter, som fallet var i Kina, Korea eller Indokina? De imperialistiska maktthavarna är inte mer varmhjärtade gentemot en borgerlig nationalistisk rörelse, när den vågar hota deras intressen, än de är gentemot en anti-kapitalistisk nationalism.

Ett felaktigt använt historiskt exempel

Den moderna historien är fylld av exempel på borgerliga ledare i Tredje världen, som tvingats schavottera inför imperialismen. Utan att behöva gå tillbaka så värst långt i historien kan man se hur Argentinas president Peron, Egyptens Nasser eller den algeriska nationella befrielsefronten FLN på sin tid också jämfördes med Hitler. På senare tid har Libyens Khadaffi, Syriens Hafez El-Assad och givetvis den palestinska befrielseorganisationen PLO och framför allt Irans Ayatholla Khomeini också fått sådana tillmälen.

Visst är det sant att Saddam Husseins diktatur av alla dessa exempel mest liknar den borgerliga totalitära diktaturen av ”national-socialistisk” (nazistisk) modell. Tyrannen i Bagdad kom till makten 1968 genom en kontrarevolutionär statskupp vars primära syfte var att krossa såväl den Che Guevara-inspirerade gerillakärnan i Iraks södra del, som den del av vänstern som splittrats från det irakiska Kommunistpartiet och höll på att ansluta sig till gerillan.

Under de följande tio åren krossade Saddam Hussein skoningslöst varje form av opposition mot hans personliga diktatur — till och med dem som på minsta vis försökte inta en självständig hållning. Kurdernas uppror, alla sorters kommunister och till och med fraktioner inom hans eget parti, Baath (det arabiska socialistiska återupplivandets parti), dränktes i blod. Varje bångstyrig grupp eller individ likviderades eller neutraliserades. Saddam Husseins obevekliga uppgång kulminerade i att all makt samlades i hans händer, kort före det krig han i september 1980 inledde mot Iran. Som kronan på verket skapade han en officiell personlighetskult lika motbjudande, påträngande och grotesk som alla sådana maskerader.

Saddam Husseins kapitalistiska diktatur

Saddam Husseins diktatur vilar på en civil, militär och politisk byråkrati, organiserad i

koncentriska cirklar och till stor del grundad på klan- och familjeband och ursprung i tyrannens hemprovins Takrit. Byråkratins privilegier hämtas ur den irakiska statens oljeinkomster. Oljeinkomsterna räcker emellertid inte till för dels utvecklingsbehovet i ett land som praktiskt taget bara får in utländsk valuta genom oljeexport och som tvingas importera merparten av livsmedlen och dels kostnaderna för att upprätthålla en social bas genom olika ekonomiska bidrag och löner för t ex den månghövdade militära byråkratin och en jättelik militärbudget. Militärens utgifter är så stora för att Irak beständigt skall lyckas ”pacificera” de irakiska delarna av Kurdistan och grannländerna genom konflikter om territoriella frågor (med såväl shahens som mullornas Iran) eller vattenproblem (frågan om floden Euftrat med Turkiet) eller politiska skillnader (med Syrien).

1974 inleddes ett befrielsekrig i irakiska Kurdistan, med stöd av Shahen av Iran, USA och Israel. Alla ville de försöka tämja en irakisk regim som försökte utmanövrera Egypten och Syrien — Iraks rivaler om ledarskapet över regionen — genom antiimperialistiskt och anti-sionistiskt vapenskrammel. Detta hände efter kriget mellan Israel och arabstaterna i oktober 1973, då en period inleddes som skulle leda till en förhandlingslösning på konflikten. Året efter stod Baath-regimen, som ännu inte lyckats dra fördel av 1974 års oljeboom för att öka den militära upprustningen, snubblande nära ett militärt nederlag.

Irak tvingades, för att rädda sig självt, att komma till en lösning på den territoriella konflikten (till lands och till sjöss) med Iran — på shahens villkor. Detta ledde till Algeravtalet i mars 1975. I utbyte upphörde Teheran plötsligt med hjälpen och beskyddet av kurderna. Efter att ha gjort misstaget att välja en sådan opålitlig och illasinnad allierad, slutade kurdernas kamp i ett förödande nederlag.

Under de följande åren fick Bagdad ett andrum, som användes för att fullända Saddam Husseins totalitära diktatur. Irak utnyttjade de avsevärt ökade oljeinkomsterna för att skaffa sig ökade krediter, utifrån den kapitalistiska principen att ”bara låna ut till de rika”. Irak-regimen, en upplyst borgerlig despoti i den socio-ekonomiska sfären, lyckades göra vissa framsteg — uppbyggnad av en infrastruktur, investeringar i industri och jordbruk, ökad läskunnighet och bättre utbildningsväsende, förbättring av kvinnornas ställning och en delvis sekularisering av samhället.

Samtidigt breddade Saddam sitt sociala nät (eller antalet ”skyddslingar”), genom att kraftigt expandera den administrativa, politiska och polisiära apparaten. I den allmänna rusning efter både traditionella och sofistikerade vapen som alla oljestaterna i regionen deltog i (med shahen i spetsen) byggde han upp en avsevärd vapenarsenal.

Vapenförsäljning till oljestaterna var och förblir ett av de viktigaste sätten för såväl de imperialistiska staterna som de byråkratiserade arbetarstaterna att ”recycle”¹ det kapital de för in i dessa länder som betalning för importen av det svarta guldets — oljan. Rustningsindustrin är en betydande sektor i de imperialistiska och byråkratiserade arbetarstaternas ekonomier.

Saddam Husseins Irak fick i första hand vapen från de stater som hade de sämsta förbindelserna med Shahen av Iran, och de länder som inte bidragit till att nästan störta

¹ På engelska används begreppet *recycling*, det kan översättas med återinvestering eller återföring, men det finns mig veterligen ingen bra exakt översättning. Recycling kan ungefär förklaras så här: De stora höjningarna av oljepriset medför stora underskott i handelsbalansen för de flesta imperialistiska stater. Samtidigt har de intäkter som de härskande klasserna i de oljeproducerande länderna kammat inte på långt när förbrukats genom investeringar eller köp av varor från de kapitalistiska industriländerna. En betydande summa överksamma ”petrodollar” (alltså oljeinkomster som betalas med dollar) som oljeshejkerna kan placera på kapitalmarknaderna i väst har därmed uppstått. Återförandet av dessa ”petrodollar” till låntagare i väst, t ex till länder med underskott i betalningsbalansen, kallas ”recycling”. De privata storbankerna spelar en avgörande roll i denna operation, som förmedlare mellan oljeshejker och låntagare. ö.a.

honom 1975. Det var främst Sovjetunionen och dess satellitstater och i andra hand den franska imperialismen, som efter 1974 utsåg Bagdad till favoritkund i Mellanöstern. I den icke-militära exporten delade fransmännen den iranska kakan med tyskar och japaner.

Shahens iranska armé på andra sidan gränsen hade både en avskräckande och frustrerande inverkan på den irakiska diktatur som drömde om att suddas ut det förödmjukande nederlaget 1975. Irak försökte, medvetet om Irans större militära slagstyrka (tre gånger så stor befolkning, större ekonomiska resurser och överlägsna militära medel) köpa Hafez El-Assads Syrien (det avvisade föreningsprojektet 1979) och bli en av de främsta arabiska ledarna i regionen efter isoleringen av Sadats Egypten, då Sadat ingick det USA-understödda Camp David-avtalet med Israel.

Shah-regimens sammanbrott 1979, med den åtföljande desorganiseringen av den iranska armén och framför allt brytningen med den främsta "förmyndaren" och understödjaren, Förenta staterna, erbjöd Saddam Hussein ett oväntat tillfälle att ta revansch på grannlandet. Han tog villigt chansen eftersom de iranska mullornas nya regim förde en intensiv "islamisk" propagandakampanj mot den "ateistiska" regimen i Bagdad. Mullorna vände sig framför allt till shiiterna, som utgör en majoritet av de irakiska araberna (medan Saddams klan är sunnimuslimer).

I angreppet mot Iran hade den irakiske despoten flera målsättningar. För det första att vända på följderna av kapitulationen 1975; som ett förspel till fiendligheterna sade han upp Alger-fördraget med shahen. För det andra försökte Saddam, inom ramen för en uppstyckning av det persiska riket, inta Khuzistan (Arabistan), Irans viktigaste oljeproducerande region, som befolkades av en förtryckt arabisk etnisk minoritet. Detta skulle ha gjort Irak till världens största oljeexportör, och avsevärt stärkt landet inom alla områden. Slutligen ville han etablera sin regim som den dominerande makten i regionen, och få de övriga oljestaterna i Persiska viken, vilka var lika oroade över Khomeini-regimens subversiva verksamhet som Iran, att finansiera Iraks krigsinsatser.

Detta var Bagdads motiv till kriget mot Iran — borgerligt nationella expansionistiska motiv. Saddam Hussein drevs inte av att tjäna Washingtons intressen, som den svart-vita bild vissa iranska anhängare göra gällande.² Denna ståndpunkt går överhuvudtaget inte ihop med Washingtons hemliga kontakter med Iran (Irangate), eller än mindre den iranska regimens uppförande på senare tid.

Pyrrhusegern över Iran

Det spel Saddam Hussein gav sig in på var mycket riskfyllt, till och med äventyrligt. Han ryckte med av sina storhetsvansinniga ambitioner och överskattade allvarligt sin armés slagstyrka mot ett större land med en större befolkning. Han förutsåg inte att han uppammade en persisk nationalistisk reaktion och att hans invasion stärkte sammanhållningen inom mullornas regim och därigenom dess möjligheter att göra motstånd och senare gå till motangrepp. 1982 körde den irakiska armén fast i Iran och slog sedan till reträtt. Nu utkämpades kriget på irakisk mark.

De expansionistiska nationalistiska shiitiska iranska mullorna upprepade i sin tur samma misstag som fienden tidigare gjort. Den irakiska regimen lyckades åter vända situationen till sin fördel. Men detta skedde till ett oerhört högt pris för den irakiska befolkningen: genom ökat stöd från de ekonomiska uppbackarna och vapenindustrin i både öst och väst (de var rädda för en iransk seger) och en ökad återgång till avskräckande kemiska vapen. 1988 tvingades Iran gå med på det vapenstillestånd de så hårdnackat hade avvisat då de ännu stod starka.

² Se "Imperialism and the Gulf War", *International Viewpoint*, nr 132, 21 december 1987.

Irak gick segerrikt ur det militära äventyr tyranen Saddam inlett. Men till vilket pris! Bara för Irak innebar det 300 000 döda, många fler sårade, handikappade, änkor och föräldralösa barn. De totala militära kostnaderna (förstörelse, förlorade inkomster, krigets kostnader) uppgick till omkring 250 miljarder dollar — plus 60 miljarder \$ i skuld. Det var en Pyrrhus-seger i ordets rätta bemärkelse. Dessutom var konflikten med Iran inte bilagd, och det var därför nödvändigt att upprätthålla en stor armé med en miljon soldater. Detta saknar fullständigt proportion till de mest generösa beräkningarna av befolkningsantalet — 17 miljoner invånare (d v s var sjuttonde invånare ingick i armén).

En betydande del av den irakiska befolkningens produktionskapacitet sögs upp av de militära och byråkratiska apparaterna. Samtidigt rådde det brist på utbildad arbetskraft. Delar av den irakiska befolkningen tvingades också ut i en chauvinistisk arabisk kolonisering av de kurdiska områdena. Därför öppnade Irak dörrarna för många egyptiska invandrare (både yrkesarbetare och bönder). Detta skedde även före kriget mot Irak. Antalet egyptiska invandrare ökade avsevärt under kriget och uppgick till nästan 2 miljoner. Detta ledde till att den miljon irakier som mobiliserades ut i kriget ersattes i produktionen av egyptier — och det var oljeemirerna i Persiska viken som fick stå för fiolerna.

Irak blev till viss del en replik av Israel, en stat rustad till tänderna, vars roll i den internationella (Israel) eller regionala (Irak) ”arbets”-fördelningen bestämdes av dess militära roll. Att militärt upprusta Irak till Israels nivå skulle emellertid kräva 20 miljarder dollar årligen. Även om man drar ifrån Iraks oljeinkomster ifrån summa, skulle Saddam Hussein varje år behöva ytterligare 10 miljarder dollar, utan att den enorma räkningen för att återuppbygga landet och den ökade ansamlade skuldbördan tas med i räkningen. Kuwaits samlade oljeinkomster skulle nätt och jämt täcka de militära insatserna och det kuwaitiska kapital som investeras i västvärlden skulle täcka återuppbyggnadskostnaderna.

Detta var en fruktansvärd frestelse, framför allt eftersom bördan av den irakiska regimen ekonomiska kris bara ökade. Kriget var över. ”Mecenaterna” i Persiska viken skar avsevärt ner sina betalningar till Saddam Hussein. De kände hur de var fångade i utpressningsfällan, eftersom det militariserade Iraks hunger inte tycktes gå att stilla. De hade inte längre några illusioner om att de många ”lånen” till Baath-regimen skulle återbetalas. Och Iraks ekonomi var verkligen under isen. Irak fick allt svårare att få nya lån, eftersom de i allt mindre grad kunde betala tillbaka de gamla. Till och med Frankrike, som för inte så länge sedan uppmuntrade Irak att köpa, skar ner krediterna och höll inne sina leveranser.

Den irakiska befolkningens levnadsstandard, som med svårigheter upprätthållits under kriget, sjönk kraftigt. Det blev nödvändigt att ”strama åt”. De egyptiska arbetarna började sändas tillbaka. Detta var inte helt oproblemiskt. Saddam förutsåg det ökade folkliga missnöjet och försökte genom en statlig politik hålla sig flytande på samma sätt som andra diktatorer — genom att erbjuda förmånliga villkor för den privata sektorn och försöka skapa en bild av ett valsysteem med flera kandidater (där alla kandidater var despoten hängivna). Men i förhållande till de oerhörda problemen fungerade inte detta.

Diktatorn försökte genom direkta hot tvinga av emirerna de pengar han behövde. Han krävde att de officiellt skulle avskryva Iraks skulder och ge stora bidrag för att återuppbygga Irak. Från Kuwait, det mest sårbara emiratet på grund av sin ringa storlek och gemensamma gräns med Irak, krävde han hela 30 miljarder dollar. Hade Saddam, när allt kom omkring, inte kämpat för deras gemensamma intressen? Hade han inte försvarat ”den arabiska nationens östra port” mot det Khomeini-ledda persiska hotet? Var det inte rätt att emirerna betalade räkningen i dollar, då Irak hade betalat den i människoliv?

När Saddam Hussein möttes av emirernas styvnackade vägran att gå med på detta, höjde han rösten för att påpeka att detta bara gynnade Iran. Iran hade här lika stora intressen av

konflikten, eftersom Kuwait och det Förenade arabemiratet genom sin gränslösa girighet att exportera långt mer olja än vad som motsvarade dessa lilleputtstaters verkliga behov, i stor utsträckning var ansvariga för det låga priset på råolja. Därigenom berövade de andra oljeexportörer och deras behövande befolkning inkomster på många miljarder dollar.³ I juli hotade Saddam offentligen emirerna med att han kunde tänka sig att ta till hårdhandskarna mot dem. Men inget hände. Han mobiliserade militära styrkor längs Kuwaits gränser, men vann inget på det heller.

Kuwaits emir fortsatte med sin hårdnackade inställning, påhejad av Saudiarabien, Storbritannien och USA, som var högeligen upprörda över den irakiska utpressning. Saddam ställdes inför ett vägval: Antingen resignerade han med ett oundvikligt sammanbrott för den egna regimen som följd. Om han inte längre tog på sig rollen av regional polis utan ”bantade” de väpnade styrkorna — då skulle han mötas av folkligt missnöje och fientlighet från de oräkneliga fienderna som ville ge betalt för gammal ost. Eller också satsade han allt på den illusoriska framtidsutsikten att nå så stora framgångar att det skulle lösa alla problem. Men detta var bara önsketänkande, eftersom hans storhetsvansinne på nytt gjorde honom blind för sina egna begränsningar i förhållande till de höga ambitionerna.

Saddam Husseins kuwaitiska äventyr

Den 2 augusti gick irakiska trupper in på kuwaitiskt territorium, nästan lika enkelt som om det vore en ren rutinövning. Saddams improvisationsförmåga var återigen slående. För honom gällde det — liksom för Napoleon — att ”först ger man sig in i leken och sedan får man se”. Detta är en giltig maxim så länge man är säker på att det finns reträttmöjligheter. Det som är kännetecknande för äventyrspolitiken är att denna andra aspekt glöms bort. Till en början sades det att de irakiska trupperna hade intervenerat på begäran av en ”revolutionär” kuwaitisk regering — en anslående likhet med vissa sovjetiska interventioner i det förgångna. Men avsaknaden av några som helst politiska förberedelser i Kuwait på en invasion som beslutades i ögonblickets hetta var uppenbar.

Saddam tillkännagav sina avsikter att dra sig tillbaka i utbyte mot att få de krav tillgodosedda, för vars skull han hade gått över floden Rubicon. Hans goda vänner under senare år, Jordaniens kung Hussein och PLO-ledaren Yassir Arafat, erbjöd sin hjälp. Att vid detta stadium ge efter var ännu mer otänkbart för emirerna, framför allt när världsimperialismen mobiliserade för att komma till deras undsättning. Den irakiska diktaturen, som inte längre kunde slå till reträtt utan att förlora allt, löpte linan ut genom att annektera Kuwait. Lågligt drog sig Irak till minnes det gamla anspråket på det territorium Storbritannien upprättat som en ”oberoende stat”.

Genom imperialismens uppmarsch, har Saddam Husseins ”kvitt eller dubbelt”-spel nått en avgörande nivå. Han skulle kunna acceptera kompromisslösningar som gav honom ekonomiska eller territoriella vinningar. Men den styvnackade motståndare är nu Washington, som övertagit den direkta ledningen. George Bush är, med Margaret Thatchers, François Mitterands och andra hejdukars godkännande, kategorisk — inga eftergifter, ett ovillkorligt irakiskt tillbakadragande. Insnärjd i garnet, förbereder Saddam Hussein ett test på sin styrka. Mot bakgrund av vad som står på spel, har Saddam varit

³ Det finns en vitt spridd föreställning om att Kuwait agerade för att få ner oljepriserna till förmån för imperialismen. Detta har en viss giltighet när det gäller Saudiarabien, men inte när det gäller Kuwait, som hellre ser till sina egna intressen än grannens. I verkligheten är det så om att Kuwait exporterar mer än de behöver för att täcka sina obestämde behov, är det för att de försöker maximera sina profiter, liksom varje kapitalist försöker. Kapitalinvesteringarna utomlands genom oljeinkomsterna — ett konststycke de tidigare var mästare i, och som de bara vunnit det internationella storkapitalsets beundran för — är mycket mer lönsam än att låta oljan vara kvar under jorden, för priset på denna outnyttjade oljereserv sjunker bara.

tvungen att dra sig tillbaka från Irans gränser. Genom att göra ytterligare en helomvändning, accepterade han alla Teherans villkor för att få slut på krigstillståndet mellan de två länderna.

1975 års Alger-avtal, som 1980 förklarades noll och intet värt, blev åter giltigt. Despoten har återigen bytt måltavla för sin arabiska nationalism. Den ”kristna västern” har ersatt ”perserna”. När man har Kuwait i sikte, Iraks naturliga kontaktväg till havet, kan man lätt gå med på att avträda halva Shatt-el-Arab till iranierna, ett annat folk i Mellanöstern och islamska bröder.

Mullornas regering blev förtjusta över denna oväntade manna från himlen och behövde inte lång tid för att anta erbjudandet. Samtidigt kunde Iran njuta av det irakiska spektaklet; Irak möttes med än större fientlighet från ”världsopinionen” — också från dem som strax innan hade försett Irak med vapen och pengar mot Iran — än Iran. Washington föreslog, i den tragikomiska stil som är så bekant i Mellanöstern, till och med Teheran att ingå en allians mot Bagdad, och uppmanade iranierna att mobilisera sina trupper mot grannlandet. För tillfället har de klokt nog avvisat erbjudandet från Den Store Satan, som de inte har några intressen av att bli alltför sammanblandad med.⁴ Den iranske presidenten Rafsanjani, som kom undan med blotta förskräckelsen, känner väl till detta.

Varför har världsimperialismen mobiliserat så mycket, och varför har den intagit en så oförsonlig inställning? Frågan måste ställas, eftersom USA och dess hejdukar inte äger Kuwaits olja mer än de äger Iraks. En del tror att det är en strid om oljepriset. Men imperialisterna är klarsynta när det gäller affärer. Det står klart att de enda åtgärder de oljeproducerade länderna i OPEC kan vidta för att påverka oljepriset är att skära ner produktionen.

Saddam Hussein har faktiskt inte annekterat Kuwait för att skära av emiratets oljeproduktion. Tvärtom har han större intressen än emirerna av att exportera så mycket som möjligt. Han har förebrått dem för att de producerat mer än de behövde. Men hans egna behov är enorma. De oljeexportörer som verkligen kan påverka priserna är de som har stort handlingsutrymme — Saudiarabien, Kuwait och Förenade arabemiraten — De har en överkapacitet för export jämfört med deras icke tänjbara behov.

Bluffen med de ”internationella lagarna”

Det står nu klart hur mycket de ”internationella lagar” ”världsopinionen” har åberopat sig på är värda. Under bara de senaste tjugofem åren har så många invasioner och lagenliga eller faktiska annekationer ägt rum att det är svårt att räkna dem. Låt oss ta annekteringarna som exempel. I tjugotre år har Israel ockuperat arabiska territorier lika befolkade som Kuwait, och officiellt annekterat delar av dem. 1971 annekterade Shahan av Iran tre öar i Persiska viken som tillhörde Förenade arabemiraten. 1975 annekterade Hassan II av Marocko Västsahara. Dessa bortskämda barn till imperialismen har aldrig utsatts för några som helst sanktioner av sina gudfäder. Vi behöver knappast heller påminna folk om att de imperialistiska stormakter som stått i främsta stridslinjen under konflikten i Persiska viken, har stått fast vid annekteringarna av ett stort antal territorier världen över.

Och när det gäller den senaste tidens ockupationer och invasioner: genomfördes USAs handlingar från Vietnam till Panama, Turkiets invasion av Cypern, Sydafrikas invasion av södra Angola, Iraks egen invasion av Iran, Israels invasion av Libanon, eller Sovjetunionens intervention i Azerbajdzjan och Litauen, i enlighet med ”internationella lagar”?

⁴ De iranska köpmännen — den mest framsynta klassen i mullornas regim — skulle ha verkliga intressen av att bryta blockaden mot Irak, men till ett så högt pris att Irak inte skulle tveka att betala (i olja, om nödvändigt).

Förtjänar inte Sydafrikas apartheidregim åtminstone samma entusiastiska krav på sanktioner och blockader som annekteringen av Kuwait? Detta tal om ”lagar”, som kommer från dem som dagligen spottar på dem världen över, är bara snuskigt hyckleri.

Vilka är då imperialismens verkliga motiv när det gäller Irak? Låt oss börja med dem som anförs som förevändning när det gäller Iraks invasion av Kuwait. För Förenta staterna, men även för Frankrike och Storbritannien, är det ett argument mot varje större nedskärning av militärutgifterna. Påtryckningarna har varit stora på sista tiden, då behoven av att minska budgetunderskotten sammanfallit med avspänningen mellan Öst och Väst och kraven på nedrustning. Den slutsats president Bush drog (i ett tal i Baltimore) några dagar efter Iraks invasion, var att inte röra militärutgifterna och förbereda sig på nya hot mot amerikanska intressen, som det iranska, som trots det sovjetiska nederlaget säkerligen kan uppstå.

I en tid när en ny ekonomisk recession inleds är dessutom sociala nedskärningar oundvikliga. Om det skall skäras någonstans i budgeten, så är det i de sociala utgifterna. På nytt skall de oljeexporterande länderna få stå som ansvariga för krisen. Eftersom Saddam Hussein är dagens nye Hitler, måste folk förbereda sig på att uppoffra sig med ”blod, svett och tårar”, i försvaret av de stora principerna. Man kan bara föreställa sig vilken show Ronald Reagan, som är en mycket bättre skådespelare än George Bush, skulle ha uppvisat med detta som tema.

Men för Washington står än större frågor på spel. När det amerikanska imperiets ekonomiska makt står allt svagare gentemot de tyska och japanska konkurrenterna, försöker Förenta staterna upprätthålla balansen genom att spela på sin ohotade militära överlägsenhet.

Budskapet är enkelt: ”Vi är världens poliser, den imperialistiska ordningens beskyddare. Detta kostar oss en hel del, medan andra som tjänar lika mycket eller ännu mer på att ordningen upprätthålls inte gör lika stora insatser som vi (de är t ex mer beroende av olja från Persiska viken). Det är bara just därför de hjälper till att finansiera våra försök att upprätthålla ordningen, eller ger oss förmånliga handelsvillkor genom komensationer.” (Detta är substansen i vad George Bush sade offentligt den 30 augusti.)

De finns två grundläggande direkta motiv bakom imperialismens intervention i Persiska viken. Å ena sidan är det försvaret av Kuwait och Saudiarabien (liksom av Förenade arab-emiraten). Men inte heller denna gång har ”lagen” något att göra med detta.

Den kuwaitiska ekonomin i exil

I verkligheten har de härskande klasserna i Kuwait och Saudiarabien utgjort en integrerad del av det imperialistiska världskapitalet. Inte i den bemärkelsen att dessa stater (som uppvisar alla beroendets kännetecken) är imperialistiska, men väl att de dominerande klasserna har investerat (”återfört”) merparten av de inkomster de fått från den ökade oljeexporten i de imperialistiska moderländernas ekonomier.

Londontidningen *The Guardian Weekly* publicerade nyligen en mycket intressant artikel på detta tema.⁵ Tidningen räknade upp den kuwaitiska statens största investeringar — 100 miljarder dollar — i de industrialiserade ekonomierna. Det visade sig att Kuwait är den största utländska investeraren i Japan och Spanien och en av de största i Storbritannien och USA. Men det verkligt nya i artikeln, var i introducerandet av begreppet ”en ekonomi i exil” i beskrivningen av den kuwaitiska statens enorma tillgångar, trots att landet i dag är ockuperat.

⁵ *The Guardian Weekly*, vol 143, nr 9.

De härskande klasserna i dessa stater äger och styr staten på ett sådant sätt att det kombinerar det som kännetecknar den feodala herremakten med styrelsemedlemmarna i ett börsbolag. Deras möjligheter att göra som de vill med den ”offentliga egendomen” begränsas inte av att någon utanför deras egna led har någon överblick eller insyn. De är staten. De är som ett företag, som äger värdepapper över hela världen; att det egna territoriet är ockuperat är en underordnad fråga. Imperialismen försvarar dem på samma sätt som de skulle försvara varje egen stor privat intressegrupp.

Dessutom är det sätt de använder sina oljeinkomster en integrerad del av den imperialistiska ekonomin — som om pengarna låg i de imperialistiska bolagens egna händer. För till stor del används oljeinkomsterna till icke-produktiva eller icke-inkomstbringande projekt för köparna. Men för de imperialistiska säljarna är det mycket vinstgivande, vilket det inte hade varit för vanliga privatägda bolag. För Förenta staterna är Saudiarabien ett andra Texas. För Storbritannien motsvarar det Kuwaitiska Investeringsbolaget (KIO), som äger tio procent av Midland Bank och British Petroleum (BP), en stor brittisk investeringstrust.

Det som intresserar imperialisterna är inte i sig att Kuwait eller Saudiarabien äger oljefälten. Irak hotar inte deras oljetillgångar, eftersom Irak inte har något annat val än att sälja oljan, på samma sätt som de alltid har gjort. Det intressanta är hur de använder sina oljeinkomster, att de återinvesterar inkomsterna i deras ekonomier, eftersom exportländerna är rika — de är underbefolkade i förhållande till inkomsterna.

Jämte detta ekonomiska motiv⁶ finns ett politiskt-militärt. Imperialismen kan inte tillåta en regional makt som ligger utanför deras militära kontroll att växa upp, en stat som strävar efter herravälde i direkt rivalitet med den imperialistiska hegemonin, som i fallet Irak.

Irak är inte ett oberoende land, eftersom landet är strukturellt beroende inom alla sfärer, förutom olja och dadlar. Irak är framför allt beroende när det gäller vapen. Men Irak är okontrollerbart, på samma sätt som Khadaffis Libyen kan vara, och följer en politisk kurs som är oförutsägbar för imperialismen — med den viktiga skillnaden att Saddam Hussein förfogar över mycket större militära resurser än Khadaffi.⁷

När en sådan okontrollerbar makt till råga på allt börjar utmana stormakternas uppdelning av världen i stater utan att fästa något som helst avseende vid nationella realiteter eller komplementaritet och därigenom hotar bli ett föredöme som kan ”smitta av sig”, är det hög tid att slå ner den. Det är vad det hela handlar om. Och ingen skall låta lura sig. Det är bara hyckleri när Moskva och Peking, som gått med på att FN sluter upp bakom den imperialistiska interventionen, i dag låtsas som om de bara har stött blockaden, men motsätter sig en militär offensiv mot Irak.⁸

De imperialistiska makterna kommer inte nöja sig med att blott återgå till det status quo-läge som rådde innan. För då skulle Irak få behålla sitt krigsbyte och dessutom få möjlighet att förbereda sig för nya äventyr. De förföljs av blotta tanken på att Irak, som också har kemiska vapen, avsevärt skulle kunna stärka sin avskräckningsförmåga genom att gå med i världens atomvapen-klubb. För Bush, Thatcher & Co är dagens motto klart: Saddam Hussein skall störtas, liksom romarna en gång skulle förstöra Khartago.

För att uppnå detta återstår det två möjligheter. Den första skulle vara att störta (eller

⁶ Den franska imperialismen har investerat mycket pengar i Irak. Den såg helst att det genomfördes en deflation av den irakiska ekonomin genom en nedskärning av de militära och improduktiva statliga utgifterna. Det ligger i dess intresse att detta sker utan alltför mycket skada, för att Irak skall kunna betala tillbaka sina skulder och fortsätta importera. Detta är anledningen till att den visar så lite entusiasm för en direkt aggression mot Irak.

⁷ Khadaffi hade också sin motsvarighet till Kuwait i Tchad (Aouzou-området).

⁸ Kubas nedlagda röst i FN:s Säkerhetsråd i denna fråga är beklaglig, eftersom den kommer från ett land som lidit så mycket av USAs blockad.

mörda) Saddam Hussein inne i Irak. Detta är underrättelsetjänstens område, i första hand CIAs (i samarbete med israelerna). Men möjligheterna är begränsade. Saddam Hussein är specialist, han förflyttar sig under stor försiktighet från bunker till bunker och polisens kontrollerar effektivt statsapparaten. CIA har faktiskt redan vid ett flertal tillfällen försökt röja den irakiske diktatorn ur vägen. Detta skedde i samförstånd med Saudiarabien 1985-86. För dem handlade det om att röja ett hinder ur vägen för att få en lösning på konflikten i Persiska viken.

Det militära alternativet

Kvar står det militära alternativet. Imperialisterna vet emellertid att det är svårt att få den inhemska opinionen att acceptera att många landsmän dödas i striden för emiren av Kuwait eller den saudiska monarkin — den mest reaktionära regimen i världen och mer repressiv och bakåtsträvande än t o m Saddams regim. Varje konfrontation kommer, oavsett vilken taktik som tillämpas, att skörda många människoliv i striderna mot en irakisk armé med åtta års stridserfarenhet mot en numerärt överlägsen iransk armé. De amerikanska trupper som utplaceras i Saudiarabien har som främsta uppdrag att skydda kungadömet, framför allt de oljefält som gränsar till Kuwait och Irak.

Den främsta offensiva möjligheten är att sätta in flygvapnet. Detta är också Iraks akilleshäla. Irak har ett otillräckligt antal sofistikerade vapen för att bekämpa flygvapnet, och är därför mycket sårbart. Det irakiska flygvapnet var fallfärdigt, framför allt för att man saknade reservdelar från USA (efter Irangate). Irak har heller inte tillräcklig stridserfarenhet mot USAs högteknologiska flygvapen. Flygvapnet kan spela en avgörande roll eftersom områdets ökenlandskap är idealiskt — jämför bara med krigen mellan Israel och arabvärlden sedan 1967.

Pentagon har redan utarbetat en plan för att från luften massivt förstöra strategiska mål i Irak (militärområden, vapenfabriker, infrastruktur, kommunikationer och energiverk). De amerikanska generalerna har gjort sig redo för att lägga ut bombmattor över Irak och ”platta till” landet. De gnuggar händerna över möjligheterna att äntligen få en verklig chans att använda sådana mordvapen som Stealth-bombaren, som kostar så fruktansvärt mycket pengar att det väckt högljudda protester. De är redo att i verkligheten iscensätta *Apocalypse Now*, Akt II — de väntar bara på klarsignal.⁹ Detta skulle vara det minst kostsamma imperialistiska militära alternativet, räknat i antalet dödade soldater, och skulle förstöra Saddams militära styrka — kanske till och med störta regimen.

De största riskerna med denna operation är de konsekvenser den får internationellt och i arabvärlden. Washington väger i dag riskerna på guldväg. En del varnar för risken för ett allmänt uppror över hela arabvärlden, en sorts palestinsk intifada men i större omfattning, som allvarligt skulle försvåra förhållandet till de pro-imperialistiska arabregimerna.

Dessa är dessutom mycket oroade över en möjlig militär offensiv i stor skala mot Irak. De försöker på förhand två sina händer inför befolkningen. De imperialistiska militära trupperna kommer bara dra sig tillbaka från regionen efter att de, en gång för alla, har neutraliserat Irak — med eller utan Saddam Hussein.

Världsimperialismens auktoritet

Vad som egentligen står på spel är världsimperialismens auktoritet och herravälde. Och det är därför vi inte kan tveka - oavsett vår avsky mot den irakiske despoten. Vi skall använda oss av alla möjligheter som står oss till buds i motståndet mot den imperialistiska

⁹ Det har gjorts oroväckande och lättsinniga anspelningar om möjligheten av att sätta in atomvapen som svar om Irak använder kemiska vapen.

interventionen, tvinga de imperialistiska trupperna att dra sig tillbaka och få slut på den blockad som det irakiska folket utsätts för. Detta är framför allt en uppgift för anti-imperialister i de länder som deltar i denna aggression. Varje imperialistisk aggression mot Irak måste bli så dyrbar som möjligt. I varje konfrontation mellan Irak och imperialismen måste vi resolut ställa oss på Iraks sida.

Men Kuwait då? Medan enigheten inom den revolutionära vänstern i det närmaste är fullständig om behovet av att besegra imperialismen, finns det ett brett spektrum av ståndpunkter i fråga om annekteringen av Kuwait. Det omfattar alltifrån dem som kräver att Iraks trupper skall dra sig tillbaka från Kuwait och folkets rätt till självbestämmande, till de som stöder annekteringen eller t o m menar att Iraks regim absolut inte får kapitulera.

Det är ingen paradox att de palestinska massorna på båda sidor om floden Jordan — för dem är rätten till självbestämmande viktigast — just är de som entydigast uttrycker sitt stöd för Irak. Förvisso har de illusioner om Irak-regimen, illusioner som ökas genom de täta förbindelserna mellan PLO-ledningen och Irak-regimen. Men i grunden anser de inte att den kuwaitiska staten är förtryckt, utan på samma sätt som den zionistiska staten Israel, en imperialistisk skapelse.

Har de rätt? Det går inte att ifrågasätta att den kuwaitiska staten kan tacka den brittiska imperialismen för sin existens. Givetvis kan man hävda att alla stater i arabregionen är en följd av den imperialistiska uppstyckningen av de arabiska kungadömen som ingick i det ottomanska riket under de senaste två hundra åren. Ändå motsvarar dessa stater, med undantag av några konstgjorda stater, som t ex Jordanien, de ottomanska administrativa enheterna eller områden som stod utanför det ottomanska herraväldet (Marocko, Nordjemen) och som därför existerat som stater under lång tid. Men detta är ändå ingen avgörande skillnad.

Den verkliga skillnaden ligger i att dessa stater omfattar infödda befolkningar som för tillfället accepterar statsbildningarna sådana de i det ser ut, och som — om de så vill — kan befästa dem genom en federativ union eller samgående med andra stater. Detta gäller inte förtryckta nationella minoriteter som palestinierna eller kurderna. Det är heller inte fallet för de oljeproducerande ministaterna i Persiska viken (Kuwait, Förenade arabemiraten, Qatar); baser som den brittiska imperialismen har upprättat genom att ekonomiskt göra upp med de härskande klanerna inom beduinstammarna på den arabiska halvön.

Dessa basers strategiska betydelse för det brittiska imperiets herravälde till havs har bara ökat under nittonhundratalet genom upptäckten av de underjordiska oljerikedomarna. De blev oljekoncessioner för de imperialistiska bolagen. Den brittiska imperialismen hade därför ett egenintresse av att göra dem till separata ”stater” och senare ”självständiga” stater för att bevara sin dominans över dem och rikedomarna. Enklaver fria från de omstörtande rörelser som riktade sig mot Västern, som växte fram i de övriga, ”normalt” befolkade staterna.

Skapandet av den kuwaitiska ”staten” i slutet av förra århundradet skedde mot ottomansernas vilja. Dessa krävde att briterna skulle lämna området och att området skulle anslutas till Basra-provinsen, som de kontrollerade och som utgör södra delen av dagens Irak. Kuwait gränsar till Persiska viken och utgör en naturlig förbindelse dit. Men i London beslutade man, mot sina egna irakiska agents (och den irakiska befolkningens) vilja att upprätta ett brittiskt protektorat över staten under ledning av den monarki som Storbritannien upprättat i Irak 1921.

London kontrollerade fullständigt Kuwait, med ett fåtal tiotusen invånare. Kuwait låg bredvid Irak, som girigt skulle ha velat annektera området redan från början, och var helt

beroende av det brittiska beskyddet. Engelsmännen var helt på det klara med hur osäkert deras herravälde över Irak var. Redan 1920 hade rebeller utmanat dem. 1958 störtades slutligen den monarki, som de stött vid en republikansk, nationalistisk statskupp, som genomfördes av fientligt sinnade krafter.

Den nya regimen krävde än mer kraftfullt att London skulle avträda Kuwait. Men allt eftersom Kuwaits oljeproduktion ökade blev detta alltmer omöjligt. När London 1961 tillerkände protektoratet Kuwait (med 300 000 invånare) ett helt formellt "oberoende", tvingades briter att sända dit en militärstyrka för att förhindra att Irak annekterade området. Konflikten fick slutligen sin lösning genom att Kuwait betalade Irak en summa pengar i utbyte mot att landet erkändes som suverän stat.

Självbestämmande för en konstgjord stat?

På samma sätt som de övriga oljeemiraten, beror det helt på imperialismen att Kuwait kommit till som stat och att man dessutom överlevt, något som händelseutvecklingen väl illustrerar. Att tillämpa begreppet självbestämmande för territorier, som imperialismen "ryckt loss" runt mineralresurser för att lättare kunna exploatera dem; där imperialismen avskilt enklaverna från större enheter där det inte finns några nationella, etniska, kulturella eller språkliga skillnader; där privilegierade minoriteter i dessa enklaver kontrollerar rikedomarna, på den överväldigande majoritetens (som lever i hela området) bekostnad, är en fullständig förvrängning av det demokratiska innehållet i den principiella rätten för folken att själva (genom majoritetsbeslut) bestämma över sitt eget öde. Den borgerliga lagens formalism leder alltid till orättvisa därför att den grundas på ojämlikhet som uppstått ur naturliga omständigheter eller förtryck.

Imperialismen skulle ha kunnat skapa många stater i Tredje världen, liknande oljeemiraten, om styrkeförhållandena mellan imperialismen och de lokala befolkningarna bara hade tillåtit detta. Furstedömen eller minirepubliker skulle ha kunnat upprättats runt varje oljefält, runt varje guldgruva, där det hade varit lätt att hitta en majoritet av invånarna som hade röstat för "självständighet", dvs att inte dela med sig av rikedomarna under jorden med andra delar av det land de tillhörde. Det är endast när den etniska tillhörigheten i ett område är genuin och verkligen särskiljer sig från det övriga området, som det ur demokratisk synvinkel är riktigt att erkänna rätten till självbestämmande. I motsats till den anti-demokratiska formalismen, kan vi inte erkänna en suveränitet för en majoritet inom ett territorium, som genom tvång införts genom andra nationers eller etniska gruppers inblandning.

Fallet Kuwait överensstämmer inte ens med den mest formella uppfattningen om majoriteters rättigheter. I de tre oljeemiraten, har endast en minoritet av Kuwaits invånare (40 procent) medborgarskap och — på ett mycket ojämnt sätt — del av de rättigheter och privilegier som denna status tillerkänner dem.¹⁰ Den stora majoriteten av befolkningen har alltså inte dessa rättigheter, och behandlas som andra- eller tredjeklassens medborgare — beroende på om de är araber eller sydasiater — i ett system som en brittisk journalist inte tvekade att kalla ett apartheid-system.

Det är ett talande faktum att samtidigt som miljontals araber gick arbetslösa, importerade oljeemiraten arbetskraft från den indiska halvön och to m från Sydostasien. Dessa arbetare levde under villkor som liknade slaveriets (framför allt de som tjänade i hushållen). "Fördelen" med dem var att de var passiva, eftersom de var rädda för att förlora sina inkomster; en inkomst som är oerhört hög jämfört med den fattigdom som råder i deras

¹⁰ Av de 40% av Kuwaits invånare som har medborgarskap i emiratet, har mindre än 10 procent rösträtt, som ändå är helt formell, eftersom emiren ändå gör som han vill och kan upplösa det "låtsas"-parlament som finns (det gjorde han också nyligen).

hemländer.

Avsikten med dessa konstgjorda stater var att frigöra ”övervinsterna” [surplus capital] och återinvestera dem hos deras imperialistiska beskyddare. Där vältrar sig en minoritet av befolkningen i en sådan lyx och överflöd att det är en skymf inte bara i förhållande till den oerhörda fattigdom som råder i grannländerna, utan också i förhållande till de föga avundsvärda villkor som den stora majoriteten av invandrararbetarna lever under.

Invandrarna i dessa länder — till och med araberna (främst palestinier och egyptier) — har ännu sämre rättigheter och sociala förmåner än invandrarna i de imperialistiska länderna.

Den mest elementära rättvisa kräver att emiraten återansluts till de mer folkrika regioner de en gång tillhörde, innan imperialismen styckade av dem. Vi kan, på grund av staternas natur och sociala sammansättning, inte förvänta oss att arbetarna som lever där tar makten. Dessa stater kommer alltid att ha tillräckliga resurser för att anställa tillräckligt många legosoldater för att hålla tillbaka löneslavarna.¹¹ Mot denna bakgrund kan vi inte i sig fördöma invasionen av Kuwait och att landet annekterats av Irak. Ens inställning i denna fråga är avhängig de konkreta politiska omständigheterna. En revolutionär regim i Bagdad, baserad på en genuint demokratisk folkmakt, skulle ha kunnat leda till en annektering av Kuwait med militära medel, om den hade haft tillräckliga resurser. Givetvis hade den genomfört annekteringen på ett helt annat sätt, med aktivt deltagande från de arbetare som bor där, med befrielsearméns metoder och inte med ockupationsarméns, som Saddam Husseins trupper.¹²

Skall vi därför stödja Saddam Husseins annektering av Kuwait — samtidigt som vi tar avstånd från hans metoder? Vi kan inte göra det heller, eftersom Saddam Hussein inte är det irakiska folkets representant, utan tvärtom dess förtryckare. Vi är för att Kuwaits rikedomar fördelas till dem som arbetar där och till det irakiska folket. Men detta kommer inte ske under den despotiska diktaturen i Bagdad. Och därvidlag skiljer den sig inte från den mini-potentat som satt vid makten i Kuwait och som i dag befinner sig i exil. Därför kan vi varken stödja den pågående annekteringen eller kräva att den skall upphöra. Ingen skall heller låta sig luras. Oavsett de demokratiska intentioner de som kräver att Irak drar sig tillbaka från Kuwait må ha, är det enda reella alternativet i dag att emiren återinsätts vid makten.

Revolutionärer är i det här fallet inte tvungna att välja mellan pest och kolera. De måste endast kompromisslöst ta ställning mot en imperialistisk intervention. De arabiska revolutionärer som genuint och helhjärtat stödjer arbetarnas sak måste vägra att delta i varje konfrontation mellan arabiska trupper, oavsett om det är Saddam Husseins, Fahds, Mubaraks, Hafez E-Assads eller Hassan II. Arbetarna har inget att försvara, inget att vinna i detta krig. De måste gå emot att trupper sänds från deras länder till konfliktområdet, på samma sätt som de hjältemodiga irakiska soldater och officerare som betalat med sina liv i vägran att delta i Saddam Husseins nya galna äventyr.

Det är nödvändigt att uppmana de arabiska arméerna att fraternisera och vända sina vapen mot sina egna ledare. Det är nödvändigt att föra fram perspektivet om en socialistisk fördelning av arabnationens alla resurser och vända sig mot att de i dag delas ut till de härskande klasser, som underordnar sig imperialismen.

I Irak eller bland irakier i exil, måste revolutionärer framför allt ta avstånd från despotens

¹¹ Emiratens och Saudiarabiens arméer består till stor del av legosoldater (”immigrantsoldater” som förtrycker invandrararbetarna).

¹² Den irakiske despotens trångsynta nationalism visar sig också i hans oförmåga att vända sig till anti-imperialistiska krafter i världen. Han bristande verklighetsuppfattning återspeglas i tagandet av västerländsk gisslan — vilket inte på minsta vis kan rättfärdigas. Detta har bidragit till att den internationella opinionen vänts mot honom.

dårskaper, som på grund av hans storhetsvansinniga strävanden allt närmare leder deras land in i en massaker. Det revolutionära störtandet av Saddam är fortfarande en brännande fråga; Iraks överlevnad står på spel. Revolutionärerna måste förklara att det irakiska folkets rätt att återta Kuwait inte kan föras fram rättvist, om de inte samtidigt kräver det kurdiska folkets rätt till självbestämmande och att de återfår de oljeproducerande områden (Kirkuk) som araberna koloniserat.

Samtidigt som det är nödvändigt att kräva att beslagtagandet eller frysningen de irakiska tillgångarna utomlands upphör, och att man förkastar en metod som imperialismen allt oftare använder sig av mot stater som ”mopsar sig”, är det nödvändigt att kräva att Kuwaits härskande familjs ”privata” tillgångar beslagtas — tillgångar som uppgår till flera tiotals miljarder dollar! Egendomen skall överlämnas till Irak för att återuppbygga landet, så snart folket fritt kan välja sin egen regering. Detta är grunddragen i en revolutionär hållning, som tar sin utgångspunkt i arbetarklassens intressen. Frågorna är komplexa, och svaren måste noggrant vägas för att man inte skall löpa risken att bli indragen i konflikten. Det enda enkla och givna svaret är att resolut motsätta sig en imperialistisk intervention.

Översättning: Lars Gus Kaage

Översatt ur: *International Viewpoint*, nr 190, 17 september 1990

Apocalypse now, akt II — kriget i Persiska viken

Ur *Fjärde Internationalen* 1 1991

Aldrig tidigare i historien har ett krig varit så förannonserat och krigsplanerna så länge kända. Den offensiv som USA-militären och dess medhjälpare drog igång natten mellan 16 och 17 januari 1991 motsvarar på alla punkter det scenario som Pentagonstrategerna tänkt ut redan i början av det man brukar kalla ”golfkrisen”.

När vi skriver detta har offensiven nyligen börjat (för mindre än 48 timmar sedan), men den första fasen kommer säkert att genomföras som förutskickat. Den baserar sig på flygvapnet och på missilerna och på det området är angriparnas överlägsenhet förkrossande.

Inför de senare etapperna har Pentagon som sig bör förutsett flera olika varianter, utifrån de möjliga resultaten av den första etappen.

Två slutsatser ligger nära till hands i det här skedet i kriget. De gör det möjligt att göra bokslut över debatterna i den antiimperialistiska och antikrigsrörelsen om två olika frågor. Två frågor med svar som berör varandra: Frågan om den imperialistiska interventionens syfte, och frågan om de verkliga styrkeförhållandena, bortom alla spekulationer med motsägelsefulla motiv och slutsatser.

Att Washingtons scenario, som basunerats ut så länge i förväg, kunde genomföras med en sådan lätthet visar för det första att man måste ta det på djupt allvar,¹³ och för det andra att det var mycket trovärdigt. Det senare tvärtemot vad de tänkte sig som trodde på George Bushs yrande, när han jämförde insatserna i den aktuella konflikten med dem i andra världskriget, eller på Saddam Hussein när han talade om sin säkra seger.

Ända fram till timme 0 förekom det bland välmenande ”duvor” två vanliga monumentala misstag i tolkningen av USA-regeringens avsikter. Det första misstaget bestod i att tro att de enorma styrkor som byggdes upp gentemot Irak framför allt hade en avskräckande funktion. Att de skulle skydda Saudiarabien och övertyga Irak om att dra sig tillbaka från Kuwait. Det andra misstaget var att tro att det, ifall det på grund av Bagdads envishet skulle visa sig nödvändigt att använda denna vapenarsenal, skulle ske inom ramen för de

¹³ Se *Inprecor* nr 314, 315, 317 och 320 från 14 och 28 september, 26 oktober och 7 december 1990.

mål som satts upp av FN:s säkerhetsråd. Det vill säga för att tvinga de irakiska trupperna ut ur Kuwait.

Vi har för vår del alltsedan början insisterat på att Washingtons verkliga syften gick mycket längre än till att lösa tvisten mellan Irak och Kuwait. Den internationella folkrätten var George Bushs minsta bekymmer. Det handlade för det första om att försvara kontrollen över en region som inte bara rymmer jordens största oljereserver utan också marionettstater, vilka återför sina enorma oljeinkomster till västvärlden, indirekt eller direkt till nytta för de imperialistiska ekonomierna och regeringarna.

För det andra handlade det om att slå fast USA:s absoluta politiska och militära överlägsenhet inom den ”nya världsordning”, som uppstått ur de östeuropeiska stalinist-regimernas sammanfall och ur den sovjetiska byråkratins tilltagande förlamning och samförståndspolitik. Det handlade om att rättfärdiga ett bevarande, till och med en förstärkning av USA-militärens konventionella vapen, och om att tvinga de rika — imperialister eller oljemakter — som gynnas av dess militära paraply att bidra till dess finansiering.

Slutligen handlade det om att kompensera USA:s ekonomiska nedgång gentemot Tyskland och Japan genom att öka USA:s militära roll, vilken tycktes minska i euforin över den globala avspänningen. (Då hölls det ljuva tal om den ekonomiska tävlan som skulle ersätta krigen.) Tanken är att utnyttja denna militära roll för att vinna finansiella och handelsfördelar.

Just av dessa skäl, därför att så mycket står på spel, ställde sig Washington huvudsyftet, inte att ”befria” Kuwait, utan att förstöra Irak och dess militära och industriella potential.

Radera ut Saddam från kartan

Det var ett minimum, för den som inte bara ville undanröja den irakiska närvaron i emiratet utan också Saddam Husseins strävan att utmana USA om den regionala ledningen. Det var ett minimum för den som ville statuera ett exempel för resten av världen.

Detta minimimål kunde inte Bushregeringen backa från, och det måste uppnås, till varje pris, med krig eller med ”fredliga” medel. Med andra ord, det enda val tyrannen i Bagdad ställdes inför var mellan att kapitulera utan strid eller att krossas militärt. Förödmjuka sig eller förödmjukas.¹⁴

Den analysen uteslöt kategoriskt alla sådana fantasifoster som ”arabiska lösningar” eller andra kompromissformler. Det var inte Saddam Hussein som stod för oförsonligheten i konflikten, det var USA-presidenten.

Den irakiske diktatorn var förvisso beredd att acceptera mer än en kompromisslösning. Även om man utesluter varje tanke på att Irak skulle kunna vinna territorium för att tillmötesgå Bushs princip om ”att inte belöna aggression” — även om man vet hur mycket en sådan princip är värd, när den kommer från en regering som kräver stora arabiska eftergifter i utbyte mot ett hypotetiskt israeliskt tillbakadragande från en del av de territorier som ockuperades 1967 — hade det varit möjligt med en kompromiss. Saddam Hussein föreslog en sådan själv, 12 augusti 1990, tio dagar efter de irakiska truppernas invasion av Kuwait.

En labyrinth utan utgång

Despoten i Bagdad hade just insett vilket getingbo han fastnat i. Han hade rusat med sänkt

¹⁴ *Inprecor* nr 315.

huvud in i den fälla Washington gillrat.¹⁵ Sedan han förgäves hotat emiren i Kuwait för att avpressa honom medel till den irakiska staten, invaderade han emirens territorium och lovade att dra sig tillbaka tre dagar senare. Förhoppningen var att hans krav skulle ha uppfyllts dessförinnan. Senare, när emiren vägrade, förklarade Saddam Hussein att han ”störtats” och blottställde sig slutligen inför reaktionen i USA och övriga världen genom att helt enkelt annektera Kuwait.

12 augusti 1990 föreslog Saddam Hussein att man skulle diskutera Iraks militära närvaro i Kuwait, samtidigt med den israeliska arméns närvaro på Västbanken och i Gaza, liksom Syriens närvaro i Libanon.

Syftet med den manövern var inte att rättfärdiga att ockupationen av Kuwait förlängdes, utan att göra det möjligt för Saddam Hussein att dra sig tillbaka utan att förlora ansiktet. Det blev allt tydligare med tiden. De irakiska truppernas uppträdande i Kuwait, där de plundrade och förde allt tillbaka till Irak, visade i själva verket att de inte tänkte stanna på plats för alltid.

Deras ledare ville bara stoltsera, inte med en ”belöning” för egen del (han hade förmodligen insett att det inte var att räkna med), utan med ”ett framsteg för den arabiska saken”. Han skulle troligen ha nöjt sig med beslutet att sammankalla en internationell mellanösternkonferens, i utbyte mot tillbakadragande av sina trupper.

USA-regeringen har steg för steg torpederat en sådan lösning. Det gällde även när den i allra sista stund vägrade acceptera det franska förslaget till säkerhetsrådet 15 januari 1991.

Bush uteslöt kategoriskt, inte bara varje kompromiss och varje ”belöning” utan också, uttryckligen, varje lösning som skulle göra det möjligt för Saddam Hussein att rädda sitt ansikte. För en president som omger sig med en mängd rådgivare av alla de slag, inklusive psykiatriska specialister, var det inget ”impulsivt” beteende att våldsamt och systematiskt förolämpa den storhetsvansinnige i Bagdad, att gå så långt som till att kalla honom ”värre än Hitler” eller till att förklara att han skulle få ”his ass kicked” i ett krig. Det var en medveten provokation för att få honom att bete sig så att det skulle gå att rättfärdiga det militära krossandet av Irak.

Vita Husets ynka diplomatiska försök, som mötet 9 januari 1991 i Genève mellan Baker och Aziz, hade bara till syfte att vinna den allmänna opinionen i USA och att vinna kongressens stöd. Det gällde att få irakierna att framstå som oförsonliga, eftersom de vägrade acceptera det enda val de ställdes inför = den totala och ovillkorliga kapitulationen.

Eller något ännu värre, vilket antydde av det brev från Bush till Saddam Hussein som utrikesminister Tarik Aziz vägrade att ta emot på grund av dess förolämpande ton. Det budskapet preciserade USA:s hot. Det visade att USA inte bara syftade till att ”befria” Kuwait med våld utan till ”förstörelse” av den ”irakiska militära institutionen”. Det uttrycktes i brevet med denna förfärande mening:

Det som står på spel här är inte Kuwaits framtid — det kommer att bli fritt, dess regering kommer att återinsättas utan snarare Iraks framtid.

Den ohejdbara krigslogiken

Själva logiken av truppermobiliseringen till Persiska viken avslöjade Washingtons verkliga syfte. USA valde redan från början medvetet ”krigslogiken”, tvärtemot vad François Mitterrand försökte ge sken av. Det fanns i själva verket inga proportioner mellan

¹⁵ 1 dag finns det flera dokument som visar hur USA:s regering lät Saddam Hussein tro att den inte skulle ingripa i hans konflikt med Kuwait.

mobiliseringens omfattning och det föregivna syftet, att tvinga Iraks armé ut ur Kuwait. Inte ens om man litade på teorierna om Iraks förkrossande överlägsenhet var en sådan mobilisering nödvändig.¹⁶

Veckotidningen *Newsweek* i USA förklarade apropå de 2 000 planen i den imperialistiska flygflottan:

Det är i stort sett samma styrka som NATO ställde upp gentemot sovjetblocket i Centraleuropa. Det utgjorde 40 års försök att utplåna Warszawapaktens numerära fördel med hjälp av högteknologisk utrustning. Men irakierna har bara cirka 650 funktionsdugliga flygplan. Bara 65 eller 75 av dem är sovjetiska plan av hög kvalitet. De allierade flygstyrkorna möter ett välutbyggt luftvärn, med tredje världens mått mätt, men det är ingenting som går att jämföra med Warszawapaktens skog av sovjetiska land-luft-missiler.¹⁷

Dessa styrkor stod inte heller i något som helst förhållande till det som behövdes för att genomföra den åtgärd FN:s säkerhetsråd beslutat om för att driva Irak ut ur Kuwait. Den åtgärden var embargo, som i praktiken utvecklades till en avspärning. Vita Husets argument mot de röster, även i kongressen, som föreslog en långsiktig blockad som ”fredligt” medel för att uppnå irakiskt tillbakadragande från Kuwait, var i det avseendet absurda och hycklande utan motstycke.

Bush-regeringen förklarade att omfattningen av de mobiliserade trupperna gjorde en strategi med långsiktig blockad på ett år eller mer omöjlig. Den skulle inte gå att genomföra av ekonomiska skäl för att inte tala om truppernas moral och risken det innebar att binda upp en så stor del av den amerikanska interventionskapaciteten.

Det argumentet var ruttet redan i sina förutsättningar: varför inte nöja sig då med att mobilisera så mycket trupper som behövdes för att upprätthålla en långsiktig blockad? Bush själv tillade: befrielsen av Kuwait är en brådskande uppgift, eftersom irakierna håller på att plundra landet. Som om man skulle rädda landet från plundring genom att förstöra det!

Allt detta visar att det krig som startade natten mellan 16 och 17 januari var önskat av Washington, och att dess syfte var att krossa Iraks militära och industriella kapacitet. Alla de som bidragit till att ge USA-aktionen en ”internationell legitimitet” och som har upprätthållit mystifikationen att målet med truppmobiliseringen var återvinnandet av Kuwaits ”suveränitet” — ja, återinsättandet av dess ”legitima” herrar, emiren och hans familjemedlemmar — har gjort sig till medskyldiga till USA-aggressionen.

Det gäller ”duvorna” som röstade för krigsbefogenheterna i USA-kongressen, sedan de lugnats av Bushs försäkningar att det var enda sättet att övertyga Saddam Hussein om att dra sig tillbaka utan strid, under hot.

Det gäller förvisso också den europeiska socialdemokratin som spelar falsk oskuld i den här konflikten. I likhet med den franska regeringen har den stött alla USA-resolutioner i FN, även den resolution som tillät användandet av våld efter 15 januari 1991, en resolution som innebär att man överger den ”fredliga” blockad-strategin.

Än värre, socialdemokratin har aktivt deltagit i USA:s krigsförberedelser. De franska trupperna har till slut anslutit sig till aggressionen, under USA-styrkornas befäl, även om de skenheligt hävdade att de skulle begränsa sina mördaraktioner till Kuwaits territorium.

Socialdemokratin och andra ”tvättäkta” demokrater i det imperialistiska Europa har brukat

¹⁶ Se *Inprecor* nr 320.

¹⁷ *Newsweek* 21 januari 1991.

och missbrukat det bedrägliga argumentet att det handlar om en demokratisk strid mot en förfärlig diktatur. De har efterapat Bushs hyckleri. Vi vet redan vad den förevändningen är värd, särskilt när den används för att rättfärdiga en allians med den minst demokratiska och mest upplysningsfientliga staten i världen Saudiarabien. Även soldaterna i interventionstrupperna har haft svårt att stå ut i Saudiarabien!

I dag kan vi också tillägga att denna föregivna strid för ”demokratin” startar genom ett medvetet våldförande på opinionen i de krigförande länderna som är mot krigsdeltagandet.

De högravande talen anklagar pacifisterna för att eftersträva ett ”nytt München”, och sprider samma myter som Bush och hans administration när de talar om ”den nye Hitler”. Det är löjligt att överhuvudtaget jämföra Nazityskland med dess enorma industriella styrka, och Saddam Husseins Irak, ett teknologiskt utvecklat land, som bara exporterar olja och dadlar och som är helt beroende av import på alla områden, även när det gäller vapen.

Det är tvärtom när man accepterar att USA, den främsta militärmakten i världen som nu går in i en recession, ska använda sina trupper och förstöra ett land för att bevara sin egen hegemoni, som man bidrar till att bilda ett verkligt ”Fjärde rike”. Ett Fjärde rike som ännu är formellt demokratiskt, och vars ”nya ordning” i dag kallas ”den nya världsordningen”.

Pakten mellan Sovjetunionen och USA

Kremlbyråkratin under ledning av Gorbatsjov, gårdagens fredspristagare, har gjort sig till medbrottsling på ett nesligt sätt. Moskva har bokstavligen talat sålt sig till världsimperialismen, främst till USA-imperialismen, dess främste fiende under mer än fyra årtionden.

Moskva har gått från den skamliga uppgörelsen vid toppmötet i Helsingfors 6 september 1990¹⁸ till att lägga sin röst 29 november i säkerhetsrådet för USA:s rätt att använda våld mot Irak. Dessförinnan hade Sovjetunionen fått löften om lån i storleksordningen av sex miljarder dollar från oljemonarkierna vid Persiska viken¹⁹ — bland annat en miljard dollar i förskott från emiren i Kuwait! Med dessa handlingar har Gorbatsjov åtminstone lyckats befria antiimperialister i tredje världen från alla illusioner om ett eventuellt stöd från Sovjetunionen.

Kremltruppernas brutala och blodiga undertryckande av litauernas nationella rörelse, då man medvetet utnyttjade det faktum att världens uppmärksamhet var vänd mot Persiska viken. Bushs reaktion att bara bekymra sig om Gorbatsjovs stöd till aggressionen mot Irak. Kohls uttalande som förebrådde litauerna för att ”ha för bråttom”. Det *carte blanche* Washington dessförinnan hade gett till sin allierade, den syriska diktaturen, för att agera i Libanon. Mottagandet av den kinesiske utrikesministern i Vita Huset. Se där hur maffiosi delar upp världen i utpressningszoner! Bara svagsinta kan se en ny ”världsera” grundad på ”respekt för internationell rätt” i detta!

Kören av hycklare visste vad som stod på spel i Persiska viken och de visste vilka Washingtons verkliga syften var. Pentagon förberedde akt två av *Apocalypse Now* för Irak.²⁰

När Bush försäkrade att det ”inte kommer att bli ett nytt Vietnam, det kommer inte att bli ett långt krig”, sade han sanningen. Hans generaler förberedde ett nytt Hiroshima.²¹

¹⁸ Se *Inprecor* nr 314 och 315.

¹⁹ *International Herald Tribune* 30 november 1990.

²⁰ *Inprecor* nr 314.

²¹ *Inprecor* nr 320.

Enbart under första dagen av bombningar fälldes mer än 20 000 ton bomber över Irak. Deras totala sprängkraft uppskattades till en och en halv gång så stor som atombomben över Hiroshima!

Det nya Hiroshima

Jämför den siffran med de 3 000 ton bomber som dagligen fälldes ”under höjdpunkten av de räder som ödelade Tyskland under andra världskrigets sista år”,²² eller med de 40 000 ton som fälldes över Hanoi och Haifong under två veckor, i december 1972.

På mindre än ett dygn genomförde USA-alliansens flyg 17 januari 1991 mer än 1 300 flygningar över Irak och Kuwait. Det var lika många som samtliga dödsbringande flygningar över Vietnam under de två förfärliga julveckorna 1972.²³ Det som nu genomförs är den mest omfattande luftattacken i historien.

USA:s avsikt är att fortsätta att bomba Irak i den här takten flera dagar i sträck, ja, upp till en månad om nödvändigt enligt *Newsweek*.²⁴ Angreppet är också en chans att öva på verkliga mål, på samma sätt som vid atombombsövergreppet mot Japan. Massmedia-lanseringen av kriget är utan motstycke i historien. Det presenteras som ett teknologiskt ”videospel”. Det finns också en vadslagning mellan olika delar av USA-militären om möjligheten att vinna kriget enbart genom flygbombningar. Det vore den bästa hypotesen för Washington eftersom det skulle innebära färre förluster i amerikanska soldaters liv.

Det är inte en grundlös lek. Det finns något att vinna. Samma nummer av *Newsweek* förklarar öppenlydligt att de olika försvarsenheternas roll i den här striden kommer att avgöra antalet miljarder dollar i anslag i framtida Pentagonbudgetar.

Irak har alltså blivit ett ofantligt experimentfält för den amerikanska krigsmaktens senaste prylar, och ett fält för tävlan mellan krigsmaktens olika delar. Denna makabra tävlan har givetvis mycket litet att göra med Kuwaits ”befrielse”. Det räcker att se på målen för bombningarna. Det rör sig inte bara om militära mål, utan även kärnkraftsanläggningar, kemiska och biologiska industrier, kommunikationscentra, elcentraler och så vidare.

Hur många Bhopal och Tjernobyl riskerar USA-militärens vansinnesförstörelse att utlösa? Hur många kommer det slutliga antalet offer för dessa bombningar och deras konsekvenser att bli?

Ingen vet. Inte heller Pentagon och Vita Huset. I deras ögon stod så mycket på spel i det här kriget att det var värt att riskera hela befolkningars överlevnad, inte bara i Irak utan också i grannländerna dit Saddam Hussein lovat att utvidga konflikten.

Krig mot kriget!

Vi måste stoppa blodbadet och utplåningen, inte bara av en despot, utan av ett helt folk och ett helt land. Irak, det nya Kartago, håller på att förstöras av dagens romare, så mycket mer mordiska och våldsamma än de antika föregångarna.

Det gäller att hejda den imperialistiska aggressionen, så som vi förberett oss att göra sedan början av USA-mobiliseringen till regionen. Den kraftfulla antikrigsrörelsen, som började byggas upp före krigsutbrottet och som breddats efter det, särskilt i de länder som delar i korståget mot Irak och i arabregionen, kan hindra USA-aktionerna och, åtminstone, genomdriva ett omedelbart stopp för bombningarna.

Rörelsen måste fortsätta kampanjen utan avbrott och förstärkas tills dess alla

²² En militärexpert som citeras i *Le Figaro* 18 januari 1991.

²³ *International Herald Tribune* 14 januari 1991.

²⁴ Som ovan.

imperialistiska styrkor dragit sig tillbaka från Persiska viken.

Just på grund av de mål den imperialistiska aggressionen ställt sig, måste vi önska dess nederlag. Men vi får inte göra oss illusioner. Den enda verkliga möjligheten att skapa villkoren för ett politiskt nederlag för imperialismen — även i Vietnam var USA:s nederlag mer politiskt än militärt — bygger i dag på att massrörelsen mot kriget utvecklas och radikaliseras. Dessutom skulle det förutsätta att Irak kunde göra motstånd tillräckligt länge, vilket är långt ifrån säkert.

USA-militärens herravälde i luften ger den en avgörande fördel i ökenregioner, där terrängen är öppen, och gör det möjligt att genomföra förstörelsen utan större svårigheter. Ingen armé som är teknologiskt underlägsen kan motstå det. I städerna kan en beslutsam armé hålla ut länge, även gentemot en fiende med mycket överlägsen eldkraft. Det visade Beirut's försvarare under den sionistiska arméns attacker 1982.

Men vilken beslutsamhet kan man vänta sig hos de irakiska soldaterna i Kuwait — för det är ju dem som Pentagon ska driva ut? Saddam Hussein har samlat stora trupper helt hänsynslöst i Kuwait, där de kommer att lida stora förluster. Flertalet av dem utgörs av enheter i "folkarmén". Det är ett slags miliser, dåligt närlärd och illa tränade, som Baa'th-makten skapat.

Många av dessa soldater är tvångsrekryterade egyptiska arbetare, och diktaturen har helt cyniskt lockat dem till Kuwait med löften om full frihet att plundra och våldta. Sådana övergrepp skulle annars lätt ha kunnat hindras av Baa'th-terrorerna.

Det är till och med troligt att Saddam Hussein valt att skicka dessa kontingenter till Kuwait därför att de är de minst pålitliga av hans soldater och hade kunnat vända vapnen mot honom. Gränsen mot Kuwait bevakas av Saddam Husseins elittrupper, det berömda presidentgardet. Det kan alltså förstås inte bara som en åtgärd för att försvara Iraks egentliga territorium, utan också som ett sätt att hindra trupperna i Kuwait från att desertera eller gå till reträtt. Dessa trupper skulle alltså pressas mellan imperialismens hammare och Baa'th-regimens städ!

Den enda som kan mäta sig med George Bushs mordiska vansinne är Saddam Hussein. Han har dragit med sitt land och sitt folk i ännu ett vanvettigt äventyr, som håller på att kosta Irak det som landet lyckats rädda ur förstörelsen och massakern under det vansinniga kriget mot Iran.

Även om man skulle vilja se något som helst progressivt i invasionen av Kuwait, är det uppenbart att styrkeförhållandena gjorde det till en vettlös, och därför kriminell, företag. Det sista vansinnesdådet från en diktatur i dödsryckningar. Bolsjevikerna gav upp en del av sitt nationella territorium vid fredsavtalet i Brest-Litovsk, på grund av styrkeförhållandena. Det är hela skillnaden mellan revolutionärernas realism och blindheten hos en psykopat som satsar allt på ett kort, i förhoppningen att vinna sig en lysande plats på historiens panteon, på bekostnad av sitt sönderslagna land.

Den andra sidan av denna tragedi är de enorma illusioner om Saddam Hussein som gripit många människor i arabvärlden, särskilt bland palestinierna. Visserligen har dessa illusioner skapats av årtal av besvikelser och bitterhet inför imperialisternas och sionisternas arrogans. Men de är ändå fantasifoster, och dessutom farliga, eftersom uppvaknandet riskerar att bli brutalt och hoppet riskerar att vändas i förtvivlan.

För mer än 23 år sedan nu, 1967, fäste en generation araber enorma förhoppningar vid Nassers Egypten. De trodde att Nassers armé var oövervinnlig, de trodde på hans "raketer". Chocken blev förfärlig när folket såg att deras hjälte kapitulerade på sex dagar.

Nasser var ojämförligt mycket mer progressiv och folklig än Saddam Hussein.

Styrkeförhållandena mellan hans krigsmakt och Israels var mycket bättre än dem mellan Irak och den imperialistiska koalitionen nu.

Ändå besegrades Nasser, eftersom hans styrkor var teknologiskt underlägsna Israels. Inte heller var han förmögen att bygga en strategi på den revolutionära mobiliseringen av arabfolken, splittringen av det sionistiska samförståndet genom att vädja till de judiska arbetarna och på stödet från den antiimperialistiska rörelsen runt om i världen.

Tyvärr måste arabfolken lära denna läxa igen. Efter två årtionden av nederlag och extrem svaghet för den revolutionära rörelsen har de glömt 1967. Även Intifadafolket självt har glömt att det vann mer under uppsvinget för den folkliga massrörelsen 1988, än alla den borgerliga nationalismens sångfåglar någonsin lyckats åstadkomma.

Det är intifadan som visar vägen, inte Saddam Hussein. För att kunna segra måste intifadan sprida sig till de andra arabländerna, även till Irak. Om den hade segrat där före det nuvarande kriget, skulle det ha frigjort en mäktig kraft för den palestinska saken och för revolutionen. En kraft som despoten i Bagdad gett USA-imperialismen tillfälle att förstöra. Imperialismen kommer att vinna ett parti. Den kommer inte att vinna striden. Den kommer att besegra Saddam Hussein, men inte de arbetare i Irak som han förtryckte.

I dag, mer än någonsin, fordras: två, tre, många intifada!

19 januari 1991

Översättning: Maria Sundvall

Översatt ur *Inprecor* 18-31 januari 1991